

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

ထိန်းသိမ်းကျန်စဉ်

ပဉ္စလင်္ကာစောင့်သိ

ပထမပိုင်း

ရန်ကြွေး

လသာသောည တစ်ည။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်သည်။

ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်တွင် တစ်လောကလုံး
အိပ်မောကျလျက် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ ဧည့်ခန်းမကြီးတွင်မူ မီး
ရောင်မြင်နေရသည်။

ဧည့်ခန်းမကြီး၏ မီးရောင်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်။

ထိုလူမှာ ရီလုံပင် ဖြစ်သည်။

တစ်လောကလုံး အိပ်မောကျနေသည့်တိုင် ရီလုံမှာ အိပ်ရ
ကောင်းမှန်း သိပုံမပေါ်ချေ။

သူသည် ဧည့်ခန်းမဆောင် အလယ်တွင် အဖော်မပါ တစ်
ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။

တံခါးကိုမျက်နှာမူ၍ အုတ်နံရံကိုကျောပေးကာ ထိုင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ၏နံဘေးတွင် သစ်သားစားပွဲတစ်လုံး ရှိနေသည်။
စားပွဲမှာ အနက်ရောင်ဆေး သုတ်ထားသည်။
စားပွဲပေါ်တွင် အရက်အိုးတစ်လုံးကို တင်ထားလျက် ရှိသည်။
အိုးထဲတွင် အရက်လက်ကျန် မရှိတော့ချေ။
ရီလုံ၏ ညာဘက်လက်တွင် ခွက်တစ်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား
လေသည်။

ခွက်ထဲတွင် အရက်တစ်ဝက်ကျော်ခန့် ကျန်ရှိနေသေးသည်။
ခွက်ထဲသို့ အရက်ငွေ့ထည့်ထားသည်မှာ အတန်ကြာသွားပြီ
ဖြစ်သည်။

သို့သော် အရက်အနည်းငယ်သာ လျော့နေ၏။
ရီလုံသည် ခွက်ထဲသို့ အရက်ငွေ့ထားသော်လည်း အမှန်မှာ
သူသည် အရက်သောက်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိချေ။
ယခု သူသည် လက်ထဲတွင် အရက်ခွက်ရှိနေသည်ဟု အမှတ်
ရဟန် မတူပေ။

သူ၏မျက်လုံးများက အရက်ခွက်ကို လုံးဝ ကြည့်မိခြင်းမရှိ။
သူသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ထားသော်လည်း မည်သည့်အရာ
ကိုမှ ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ငေးမောနေခြင်း
မျှသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက်မရှိသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်
နယ် ထင်မှတ်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သွေးများပင် လည်ပတ်လှုပ်ရှားမှုမှ ရှိပါ
၏လောဟု သံသယဝင်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

လှုပ်ရှားမှုမရှိသော သူ့မျက်လုံးများက ဖွင့်ထားသောတံခါးကို
ငေးကြည့်နေသည်။

ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသလို
သူ၏ဟန်ပန်မှုရာကလည်း သစ်ငုတ်တို့နှင့် ဘာမျှမခြားချေ။

ညလေပြည်သည် တံခါးအပြင်မှ တိုးဝင်လာသည်။

လေနှင့်အတူပါလာသော ပန်းရနံ့သင်းသင်းက ခန်းမဆောင်
အတွင်း မွေးကြိုင်သွား၏။

ဟိုအဝေးမှ ကင်းသမားများ၏ သံချောင်းခေါက်သံများ ကြား
လိုက်ရသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေသော
ရီလုံ၏ မျက်လုံးများက အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

တင်းမာနေသော သူ့မျက်နှာသည် ရေခဲတုံးအရည်ပျော်သွား
သည်ကဲ့သို့ မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကိုမော့၍ အဆက်
မပြတ် သောက်ချလိုက်သည်။

လည်ချောင်းထဲတွင် မီးစနှင့်ထိုးလိုက်သလို ပူရှရှ ဖြစ်သွား
လေသည်။

သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ ရပ်တန့်နေသည်ဟုထင်ရသော သွေးများသည်
အရက်တစ်ခွက် ဝင်သွားသောအခါ ပုံမှန်အတိုင်းပြန်၍ လည်ပတ်
လာသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ့လက်တွင် ညှပ်ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်သို့
ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ခွမ်း...”

အရက်ခွက်သည် တစ်စစီ ကွဲကြွေပျက်စီးသွား၏။

ထိုစဉ် အင်္ကျီဖျင်စကို လေတိုးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်
အလား ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့် ဆက်လျက်ရှိသော အရှေ့ခန်းမဆောင်
အတွင်းသို့ ဝဲပျံလာပြီး လွှားခနဲ ဆင်းသက်လာသည်။

ထိုလူရိပ်သည် ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင် တွေ့မိသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
၏။

ထိုသူမှာ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းမှ လင်းထိန်နေသော မီးရောင်ကြောင့်
ထိုလူ၏ပုံစံကို အတိုင်းသား တွေ့ရ၏။

မီးရောင်အောက်တွင် ထိုသူဝတ်ဆင်ထားသော ကတ္တီပါအင်္ကျီ
မှ ပိုးဖဲများက ရောင်စုံဖြာထွက်နေသည်။

အဖိုးတန် အင်္ကျီတစ်ထည်ပင် ဖြစ်သည်။

ရီလုံသည် ထိုသူ၏ အင်္ကျီကို အရေးထားကြည့်ရှုခြင်း မရှိ

ပေ။

ဝတ်စုံရှင်၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိလေ

၏။

လူစိမ်းသည် ခံညားသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးပင် ဖြစ်

၏။

လူစိမ်းကလည်း ရီလုံ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်းပြိုင်လျက် ရှိသည်။

မျက်လုံးများက ဓားများကဲ့သို့ လေထဲတွင် တိုက်ခိုက်နေ

သည်။

“ခင်ဗျား ရီလုံ မဟုတ်လား”

တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲ၍ လူစိမ်းက ဦးစွာမေးခွန်းထုတ်

လိုက်သည်။

ရီလုံက ...

“ဟုတ်တယ်”

မဖြေချင့်ဖြေချင့်နှင့် ဖြေ၏။

“ခင်ဗျားကော ကောင်းစွာ မဟုတ်လား”

ရီလုံက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

လူစိမ်းက ခပ်ဆတ်ဆတ် အဖြေပေးလိုက်ပြီး စည့်ခန်းမဆောင်

အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ရီလုံသည် ရုတ်တရက် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

သူ့အင်္ကျီလက်ကြားမှ ဖြူဖွေးသော စာရေးစက္ကူတစ်ရွက်

လွင့် ပျံထွက်လာပြီး ကောင်းစွာထံသို့ ဦးတည်ပြေးသွားလေသည်။

ကောင်းစွာသည် သူ၏ လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားတွင် ဓားတစ်

လက်ကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ရီလုံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား တော်တယ်”

ရီလုံ ချိုးမွမ်းလိုက်၏။

ကောင်းစွာ လျော့လျဲလျဲ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလောက်မှမတော်ရင် ခင်ဗျားဆီ ကျုပ်ဘယ်လာရဲပါ့မလဲ

ဗျာ”

“ဒီစာကို ကျုပ်ဆီပို့လိုက်တာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“စာထဲမှာ ကျုပ်နာမည် ရေးထားပါတယ်”

ကောင်းစွာ အေးစက်စက် ဖြေလိုက်သည်။

ရီလုံ၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လျှော့ကာ ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်သွား၏။

“ယုစန်းနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုတော်စပ်လဲ”

“ကျုပ် ယုစန်းနဲ့ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ပါဘူး”

ရီလုံ အံ့သြသွားသည်။

ကောင်းဝူအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမတော်စပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အတွက် ကျုပ် ကိုလာပြီး အရေးဆိုရတာလဲ”

“ခင်ဗျားကကော သူနဲ့ ရန်ငြိုးမရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တစ် အိမ်သားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့ရတာလဲ”

ကောင်းဝူ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်၏။

ရီလုံမှာ ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး ခပ်လေးလေး ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ယုစန်းဆီမှာ ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်စုံ ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ”

“ကျုပ်သိသလောက်ပြောရရင် ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်စုံဟာ အမြင့် တစ်ပေရှိပြီး ပန်းပုလက်ရာကောင်းသလောက် အရည်အသွေးသိပ် ကောင်းတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုပဲ”

ရီလုံသည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး ကောင်းဝူအား မယုံကြည်နိုင် သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစမ်းအကဲခတ်လိုက်လေသည်။

“ယုစန်းတို့ တစ်အိမ်လုံး သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ရွှေနဂါးရုပ်တု တစ်စုံ ယူခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ် အထူးလျှို့ဝှက်ဆောင်ရွက်ထားတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လောကမှာ လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ”

ကောင်းဂူသည် သဘောကျစွာနှင့် တဟားဟား ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရီလုံက သိလိုစောနှင့် အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သည်အကြောင်းတွေကို ဘယ်ကဘယ်လို သိလာတာလဲ”

“ရီလုံ ... ယုစန်းရဲ့အိမ်ထောင်စုမှာ စုစုပေါင်းလူဦးရေ ဆယ့် ခုနစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ဆယ့်ခြောက်ယောက် ကိုပဲ လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့တာကိုးဗျ”

ရီလုံသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာဘဲဗျာ၊ ဆယ့်ခုနစ်ယောက်စလုံး လက်ဝါး စောင်းနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံခဲ့တာပဲ၊ လွတ်သွားတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ရီလုံ အခိုင်အမာပင် ပြန်ပြောသည်။

ကောင်းဂူက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး အေးစက်စက်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားလက်ဝါးစောင်းကြောင့် ရေတွင်းထဲကျသွားခဲ့တာကိုကော ခင်ဗျား မှတ်မိသေးရဲ့လား”

ရီလုံမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာ
အရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်။

“အို ... သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ အဲဒီလူက မသေဘူးလား”

ရီလုံက တအံ့တဩလေသံဖြင့် ပြောသည်။

ကောင်းရူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူ မသေသေးဘူး၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ကော ခင်ဗျားမှတ်မိရဲ့လား”

“ယုစန်းရဲ့ သားနှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက
မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

ရီလုံမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီလူက ခင်ဗျားဆီမှာ အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်
ဆိုပါတော့”

ကောင်းရူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့
အလုပ်မှန်သမျှ တတ်တက်ကြွကြွလုပ်တတ်တဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမား
တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ရီလုံ၏ လှောင်လုံးထေ့လုံးများကို ကောင်းရူက ဂရုမစိုက်ဟန်
ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျားကြားဖူးတာ မကြားဘူးတာက

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ဒီကို ကျုပ်ရောက်မလာလည်း
တခြားလူတွေ ရောက်လာမှာပဲ၊ အဲဒီလူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်
မဟုတ် တစ်ယောက်က ကျုပ်လို့ပဲ အဖြူရောင်သိုင်းသမား ဖြစ်မှာပါ”

ရီလုံသည် ကောင်းဝူ၏စကားကို နားမရှင်းဟန်ဖြင့် ပြန်မေး
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကောင်းဝူ၏မျက်နှာက တည်ကြည်သွား၏။

“ခင်ဗျားကို ဝိုင်းပြီးအရေးဆိုပေးဖို့ သိုင်းသမားအတော်များ
များဆီကို အကူအညီတောင်းထားတဲ့ ဖိတ်စာတွေ ကမ်းလှမ်းပေး
ပို့ထားတဲ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားက မသိသေးဘူးထင်တယ်”

ရီလုံသည် ကောင်းဝူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်
သွားလေသည်။

ကောင်းဝူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီဖိတ်စာ လက်ခံရရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေအနက် ကျုပ်ဟာ
ခင်ဗျားဆီ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့သူပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ရီလုံ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ဆီ ပထမဆုံးရောက်လာသူကတော့
ခင်ဗျားပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ယုစန်းရဲ့ သားက နာမည်ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“ယုကျင်း”

ရီလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ သူ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားက သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် လုပ်ကြံဦးမလို့လား”

ရီလုံက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချ... ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ လုပ်ပြမယ်”

“ဒါဆို စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုသတ်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေက ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ် ထင်သလား၊ အလွတ်မပေးမှာ သေချာတယ်”

ရီလုံ နှယ်ခမ်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ကျုပ်ကိုရှာလို့ တွေ့ကြဦးမှကိုး၊ ရှာမတွေ့ရင် ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားက ခြေရာဖျောက်မယ့်သဘောလား၊ ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ပို့လိုက်တဲ့စာကို ရရချင်း ခင်ဗျားထွက်သွားဖို့ကောင်းတယ်”

ရီလုံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အပိုတွေလာပြောမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားပို့လိုက်တဲ့စာကိုရတာနဲ့ ကျုပ် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြိုတင် ထွက်ဆထားပြီးသား မဟုတ်လားဗျ”

ကောင်းစွ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ခင်ဗျားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကွက်ကျော် မြင်တတ်သားပဲ”

“ကျုပ် ထွက်မပြေးတဲ့အကြောင်းက ခင်ဗျား ဒီကိုလာတဲ့ အကြောင်းရင်း အစစ်အမှန်ကို သိချင်လို့ပဲ၊ နောက်ပြီး တခြားအရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်”

ကောင်းဂူက စကားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အထင်သေးလို့ပဲ မဟုတ်လား”

ရီလုံ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ယုကျင်း အတွက်သာဆိုတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့အတူမလာရတာလဲ”

သူ့စကားတွင် ကောင်းဂူအား မယုံကြည်ဟန် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကောင်းဂူမှာ ထောင်းခနဲ ခံပြင်းစိတ်ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘာလဲ ... ကျုပ် ဒီကိုလာတာ ခင်ဗျားဆီက ရွှေနဂါးရုပ်တု တစ်စုံ လိုချင်လို့လာတယ်လို့ ထင်နေသလား”

ကောင်းဂူသည် မခံချင်သဖြင့် ခတ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“အို ... ဒီအရုပ်တွေကို ခင်ဗျားလိုချင်ရင် လွယ်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရီလုံသည် လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသော အိမ်ဖော်လုလင် နှစ်ဦးသည် ဝဲယာတစ်

ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကန့်လန့်ကာများနောက်ကွယ်မှ ခွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လုလင် နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်တွင် အနက်ရောင် သစ်သားဗန်းတစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်လာကြ၏။

ဗန်းပေါ်တွင် ပိုးပဝါစများအုပ်ထားသဖြင့် ဗန်းထဲတွင် မည်သည့်အရာပါရှိသည်ကို မသိနိုင်ချေ။

ရီလုံသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏ အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက်သည်လည်း လင်းနီနှစ်ကောင် ထပ်သည့်အလား ကြွတ်သွားသည်။

သူ၏လက်အစုံ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လေပြင်းတစ်ချက် ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး ဗန်းပေါ်တွင်အုပ်ထားသော ပိုးပဝါစများ လွင့်ကျသွားသည်။

ထိုအခါ ဗန်းနှစ်ခုပေါ်တွင် လက်ရာအလွန်ပြောင်မြောက်လှပြီး ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသော ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းစွာသည် ထိုရွှေနဂါးရုပ်တုများကို တအံ့တဩငေးမော စိုက်ကြည့်ရင်း အမှန်တကယ်ပင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရုပ်တုဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချမိလေ၏။

“သည်ရုပ်တုတွေကို ခင်ဗျားအလိုရှိရင် ယူသွားနိုင်ပါတယ်”
ရီလုံက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်း အချက်ပြလိုက်၏။

အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ယောက်သည် ဗန်းများကို စားပွဲပေါ်တင် ထားလိုက်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ခွာ၍ ရပ်နေလိုက်ကြ ၏။

ကောင်းဝူသည် ရုပ်တုများတင်ထားရာ စားပွဲဆီသို့ တစ်လှမ်း ချင်း ချဉ်းကပ်သွား၏။

ထို့နောက် ရီလုံအား အေးစက်စက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီအရုပ်တွေကို ကျုပ် ယူသွားနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ရီလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ခင်ဗျားအလိုရှိရင် ယူသွားနိုင်တယ်လို့ ကျုပ် ပြောထားပါတယ်”

ကောင်းဝူသည် ရုပ်တုကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ဦးသည် လေထဲမြောက် တက်သွားသည်။

သူတို့၏လက်ထဲတွင်လည်း အသွားထက်လှသော ဓားတစ် လက်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး ကောင်းဝူအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ လေသည်။

အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ဦးနှင့် ကောင်းဝူမှာ အလွန်နီးကပ်နေ၍ ၎င်းတို့က ဓားရှည်ဖြင့် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ကောင်းဝူအဖို့ ရှောင်တိမ်းရန် အလွန်ပင် ခဲယဉ်းသွားလေသည်။

သို့သော် တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် ကောင်းဂူ၏ ရုပ်တုကို လှမ်းကိုင်လိုက်သော ညာလက်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ဘယ်လက်သည်လည်း အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

ထို့နောက် သူတို့တိုက်ခိုက်လာသော ဓားဦးနှစ်ခုအား ဖမ်းညှပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကိုယ်ဖော့ခုန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သူနှစ်ဦးမှာ သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို ကောင်းဂူအား ဓားဖြင့်မထိုးမိဘဲ သူတို့၏ဓားများကို ဆီး၍ ဖမ်းညှပ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ဟန်ချက်လွဲကာ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ကောင်းဂူသည် ဖမ်းညှပ်ထားသော ဓားနှစ်လက်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ အိမ်ဖော်နှစ်ဦးစလုံး ကိုရိုးကားယားနှင့် လွင့်ထွက်သွားကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရီလုံသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပေ။

သူ့ကိုယ်လုံးကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကောင်းဂူထံသို့ အရှိန်ဖြင့်ခုန်ထွက်သွားသည်။

ကောင်းဂူသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ကို လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး နောက်ကျွမ်းပစ်၍
ဧည့်ခန်းမဆောင်မှ အရှေ့ဘက်အဆောင်ဆီသို့ ခုန်ကူးသွားသည်။

ရီလုံကလည်း ကောင်းဝူနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ
သွားလေသည်။

အရှေ့ဘက်ဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူသည် သူ၏ အပေါ်ဖုံးဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်ပြီး တံခါး
ပေါက်အနီးရှိ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏ကတ္တီပါကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ခါးကြားတွင် အစီ
အရီချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြှောင်ငါးလက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဓားမြှောင်အားလုံးမှာ တစ်ပေခန့်စီ ရှိကြ၏။

ရီလုံသည် ကောင်းဝူ၏ ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားများကို
သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် အနည်းငယ် တွေ့ငေးသွားသည်။

အတန်ကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ကောင်းဝူ၏ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဓားမြှောင်ငါးလက်ကောင်းဝူ အစစ်အမှန်ပဲလား။”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အယောင်ဆောင်လူလိမ့်ထင်
လို့လား။”

“လူကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဓားတွေက အစစ်တွေပါပဲ။”

ကောင်းဝူသည် ဓားမြှောင်ငါးလက်ကို လက်ဖြင့် မသိမသာ
စမ်းလိုက်၏။

ပြီးမှ ရီလုံကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြကာ ...

“ဓားမြှောင်ငါးလက်ဂိုဏ်းရဲ့ ဓားတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားသူ
ဟာ အယောင်ဆောင်ဖို့ လိုသေးလို့လား။”

ကောင်းဝူ၏ ဓားများကိုကြည့်နေရာမှ ရီလုံ လှမ်းပြောလိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ဓားမြှောင်ငါးလက်ကောင်းဝူ မဟုတ်
ရင် ဒီဓားတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့်လည်း အသုံးချတတ်မှာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

လုံရီက ကောင်းဝူအားကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ နာမည်ကြီး ဓားမြှောင်ငါးလက်ကောင်း
ဝူရဲ့ လိုင်းပညာကို လက်တွေ့လေ့လာဖို့ အခွင့်အလမ်းရတာ အထူးပဲ
ဝမ်းသာမိပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

ကောင်းဝူ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“ဒါနဲ့များ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့အချိန်ဖြုန်းနေတာလဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့”

ရီလုံက ရိတ်တိပြောရင်း သူ၏ဘယ်လက်ကိုမြှောက်၍ အချက်
ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက လွင့်စဉ်ထွက်သွားသော အိမ်ဖော်လုလင် နှစ်ဦးသည် ဘယ်ညာခွဲ၍ ရောက်ရှိလာကြပြီပြီ ကောင်းပူအား ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဓားနှစ်လက်သည် ကောင်းပူ၏ဘယ်ညာ နံကြားနှစ်ဘက်စီ သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာ၏။

ကောင်းပူ၏ ညာဘက်လက်သည် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ လျင် မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူ၏ခါးကြားတွင်းမှ ဓားတိုတစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲထုတ် လိုက်ပြီး ညာဘက်မှရန်သူအား အလစ်ပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မျှော်လင့်မထားသော တန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်၍ ညာဘက်မှ ရန်သူမှာ မညံ့သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ ရင်ဝတွင် ဓားစိုက်ဝင်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားရလေသည်။

ဘယ်ဘက်လက်မှ တိုးဝင်လာသောဓားဦးသည် ကောင်းပူ၏ နံကြားကိုထိုးမိရန် တစ်လက်မခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကောင်းပူသည် ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ရန်သူ၏ဓားသည် သူ့ကို မထိုးမိတော့ဘဲ လွဲချော်သွားလေ

၏။

ကောင်းပူသည် ယင်းသို့ ကိုယ်ကိုစောင်း၍ လှည့်ထွက်လိုက် သည့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘက်လက်က ဓားတိုတစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရန်သူ၏နံကြားကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

“အား ...”

ရန်သူမှာ မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

မိမိ၏ အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ယောက် မျက်စိအောက်တွင် သေဆုံးသွားသည်ကို မြင်တွေ့ရသော်လည်း ရီလုံမှာ သူနှင့်မဆိုင်သလို ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ၏။

သူ၏အမူအရာကား လွန်စွာ အေးတိအေးစက်နိုင်လှလေသည်။

သူ၏ မိမိ၏လူနှစ်ဦး အရေးနိမ့်သွားသည်ကို တွေ့ရသည့်တိုင် ကောင်းဝင်အား ဝင်ရောက်ဟန့်တား တိုက်ခိုက်ခြင်း လုံးဝ မပြုချေ။

ကောင်းဝူသည် ရန်သူတို့ကိုယ်တွင် စိုက်ဝင်နေသော ၎င်း၏ ဓားတိုများကို ခပ်အေးအေးပင် ပြန်လည်နုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ဤသည်ကိုကြည့်ရင်း ရီလုံက ချီးကျူးသလို စကားဆို လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး ... တော်သားပဲ”

“ကျုပ်ကို ချီးကျူးဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ကသာ ခင်ဗျားကို ချီးကျူးရမှာပါ။”

ရီလုံ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ကျုပ်ကို ချီးကျူးရမှာလဲ”

“ဒီလူနှစ်ယောက် ခင်ဗျားနဲ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ရီလုံ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ကြာပါပြီ၊ သူတို့တွေ ငယ်ငယ်တည်းက ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျား အတော်နေနိုင်တဲ့လူ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်နဲ့

အတူနေလာတဲ့ ကိုယ့်လူနှစ်ယောက် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အသတ်ခံ
ရတာတောင် လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်
ဖြင့် အံ့သြချီးကျူးလို့မဆုံးဘူး”

ရီလုံ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒါက ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ကျုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်တွေကို လေ့လာချင်လို့ သူတို့ကို အသေခံ
တိုက်ခိုက်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား သေသေချာချာကော
မြင်လိုက်ရရဲ့လား၊ ခင်ဗျားမှာ နောက်ထပ် အသေခံရမယ့်တပည့်
တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ရီလုံက မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခန်းမဆောင်အနီးရှိ ပန်းရံ
သုံးရံ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။

ပန်းရံများကြားမှ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်
ထားသော ဓားရှည်ကိုင်လူသုံးဦး ခုန်ထွက်လာပြီး ကောင်းဝူအား
ပြိုင်တူ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းဝူက တစ်ဖက်တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွား
သည်။

ဓားရှည်ကို ရန်သူသုံးဦးသည် ကောင်းစွာနှောင့်ယှက်လိုက်၍
ဓားသုံးလက်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခုတ်ပိုင်းလိုက်ကြသည်။

သို့သော် ဓားသုံးလက်သည် ကောင်းစွာကို မခုတ်မိဘဲ အနီးရှိ
သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်ပိုင်းမိကာ သစ်ပင်မှာ သုံးပိုင်းပြတ်ထွက်သွား
သည်။

ဓားသမား သုံးယောက်သည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားပြီး
ကောင်းစွာထံသို့ သုံးဘက် သုံးတန်ခွဲ၍ ခုန်ဝင်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းစွာသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးသား
ဖြစ်နေပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သူ့ထံသို့ သုံးဘက်သုံးတန်မှ ပြိုင်ဘူဝင်လာသော ဓားသုံး
လက်အား သူ၏ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခုခံ ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ၏ဘယ်လက်ဖြင့် ဓားမြှောင်တစ်
ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်မှ ရန်သူကို ထိမှန်အောင်
ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ညာလက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် အလယ်တည့်တည့်မှ
တိုးဝင်လာသော ရန်သူ၏ဓားရှည်အား လွင့်စဉ်သွားအောင် ကလော်
ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အလယ်မှ ရန်သူသည် ဓားကောလူပါ လန်ထွက်သွားသည်။
ကောင်းစွာ၏ဓားရှည်သည် ထိုရန်သူ၏ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်ဝင်
သွားသည်။

ကောင်းပူ၏လျင်မြန်တိကျသော တန်ပြန်တိုက်ကွက်များကို
မြင်ရသော ညာဘက်မှရန်သူသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ
ကြက်သေသေနေ၏။

ထိုစဉ် ကောင်းပူ၏ကိုယ်သည် လျင်မြန်စွာ တစ်ပတ်လှည့်
လာပြီး လက်ထဲမှ ဓားရှည်ဖြင့် ကြက်သေသေနေသော ရန်သူကို
ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ကောင်းပူနှင့် ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးဦးတို့၏
တိုက်ပွဲကို အစအဆုံးပင် ရီလုံက မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ
စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရန်သူသုံးဦးကို ရှင်းပစ်ပြီးသည့်နောက် ကောင်းပူသည် ရီလုံ
အား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ရဲ့ဓားကွက်ကို ခင်ဗျား
သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရမှာပေါ့!”

ရီလုံသည် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လေသံမလျော့ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားကွက်က တစ်မူထူးခြားတာတော့ အမှန်ပဲ၊
ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ ပျော့ကွက်ဟာကွက်တွေ ရှိနေပါတယ်၊ ခင်ဗျား
ရဲ့ ဘယ်ဘက်အခြမ်းကိုဖိပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်းကွက်တစ်ရာ
အတွင်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်နိုင်မှာ သေချာတယ်”

ရီလုံ၏စကားကြောင့် ကောင်းပူ၏စိတ်တွင် အနည်းငယ်ထိတ်
လန့်သွားသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်တွင် ပျော့ကွက် ဟာကွက်ရှိသော နေရာမှာ
ဘယ်ဘက်အခြမ်းဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကို ရီလုံသည် တွေ့အောင်ရှာနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူစိုးရိမ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်စေဘဲ ခပ်
အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထင်လို ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်
ပေါ့ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရီလုံက မခိုးမခန့်နှင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ရုတ်
တရက် ကောင်းဝူအား ခုန်အုပ်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
သည်။

အနီးသို့ ရောက်ရှိမလာသေးမီမှာပင် ရီလုံ၏အတွင်းအားအရှိန်
က ကောင်းဝူ၏မျက်နှာသို့ လာရောက်ဟပ်မိ၏။

ရီလုံသည် အတွင်းအားကြီးမားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကောင်းဝူ
သိလိုက်ရသည်။

ကောင်းဝူက အားကျမခံဘဲ မာန်သွားကာ ညာသံတစ်ချက်
ပေး၍ ရီလုံအား ဓားကွက်ဆယ့်ခုနစ်ကွက်ကို တစ်ဆက်တည်း အသုံး
ပြု၍ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရီလုံသည် လက်ဝါးသိုင်းများကို အသုံးပြု၍ ကောင်းပူ၏
ဓားကွက်အားလုံးကို ကာကွယ်လိုက်သည်။

ကောင်းပူ၏ဓားချက်များသည် ရီလုံ၏လက်ကို ဓားသွားနှင့်
တစ်ချက်မျှမခုတ်မိဘဲ အပြားလိုက်သာ ထိမိသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့
ရှိရသည်။

ဓားနှင့်လက်ဝါး ထိတွေ့မိသောအခါ သံချင်းထိတွေ့သကဲ့သို့
တချွင်ချွင်အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရီလုံသည် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား သံခဲကျောက်ခဲများ
ကဲ့သို့ မာကျောအောင် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ထားခဲ့ပုံ ရလေတော့
၏။

ရီလုံ၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကြောင့် ကောင်းပူမှာ ထိတ်
လန့်သွားမိသည်။

သို့သော် လက်ကမူ အလျော့မပေးဘဲ ပို၍ လျင်မြန်စွာတိုက်
ခိုက်လိုက်၏။

ကောင်းပူ၏ ဓားသိုင်းကွက်များအားလုံးကို ရီလုံက ကာကွယ်
ဖျက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

ရီလုံသည် ကောင်းပူ၏ဓားကွက်များကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပုံ
ရသည်။

ကောင်းပူ လှုပ်ရှားသည်နှင့် ဓားသွားအနှုတ်အသိမ်း အထိုး
အခုတ်ကို ရီလုံ ကြိုတင်သိရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းဝူသည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း
ကို ထပ်မံထုတ်ယူလိုက်၏။

ရီလုံက လက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့် ဖိ၍တိုက်သည်။

ကောင်းဝူ ရှောင်တိမ်းပေးရသည်။

ရီလုံက ကောင်းဝူနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါတိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူက ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဆီး၍တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့်
ရီလုံ လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူ့ကိုယ်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်
သွား၏။

ဤတွင် အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်နေသော ကောင်းဝူက ရီလုံ
အား ဓားမြှောင်ဖြင့်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဝိုး...”

ဓားသည် အရှိန်ဖြင့် လွင့်ထွက်သွား၏။

သူ့မျက်နှာဆီသို့ တည့်မတ်စွာပြေးဝင်လာသော ဓားမြှောင်ကို
ရီလုံသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အပြားလိုက်ညှပ်၍ ဖမ်းယူလိုက်၏။

ကောင်းဝူသည် ဘယ်လက်ဖြင့် ခါးမှ ဓားမြှောင်နောက် တစ်
ချောင်းကို ထုတ်ယူ၍ ထပ်မံပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်၏။

ရီလုံက ဖမ်းမိထားသောဓားမြှောင်နှင့် သူ့ထံပြေးဝင်လာသော
ဒုတိယဓားမြှောင်ထံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်၏။

“ချင် ...”

လမ်းခုလတ်လေးထဲတွင် ဓားမြှောင်နှစ်လက် အရှိန်ဖြင့်ထိမှန်
ကာ ကျသွား၏။

ကောင်းဂူသည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာပြီး
လက်မှဓားရှည်ဖြင့် ရီလုံအား တအားထိုးချလိုက်လေ၏။

အင်အား ပိုမိုပြင်းထန်စေရန် ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်း
ကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်၍ ထိုးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရီလုံသည် ကမန်းကတန်းပင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်
သည်။

သို့သော် သူ၏ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိရုံနှင့်ပင် ကျောနောက်
ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ခံနေသည်ကို သိရှိလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ကောင်းဂူသည် သူ့အား အစွမ်းကုန်ဖိ၍ တိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

ရီလုံမှာ တိုက်ပွဲအတွေ့ကြုံများသူပီပီ အကျဉ်းအကျပ်နှင့် ရင်
ဆိုင်တွေ့ရသော်လည်း ပျာလောင်ခပ်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာ
ထား၍ ကောင်းဂူအား ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ အရှိန်ဖြင့်တိုးဝင်လာသော ဓားကို ရုတ်
တရက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းညှပ်ထားလိုက်လေသည်။

အတွင်းအားနှစ်ခု ညီနေသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး လှုပ်ရှားမှု
မရှိဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တည်ငြိမ်စွာရပ်နေကြလေသည်။

ကောင်းပူ၏ဓားသည် ရီလုံ၏ရင်ညွန့်နှင့် သုံးလက်မသို့အကွာ
တွင် ရောက်နေသော်လည်း ရှေ့သို့ဆက်မတိုးနိုင်တော့ပါချေ။

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းကွက်က ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမယ့်
ဒီထက်ပိုပြီး လျင်မြန်သွက်လက်ဖို့ လိုသေးတယ်”

ရီလုံက ရိတ်တိပြောလိုက်သည်။

ကောင်းဝူ မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဓားကွက်ကြားမှာ အသက်
ပျောက်ရမှာပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရီလုံ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဓားကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာကြာဆက်ပြီး ခု
အတိုင်း လက်ဝါ နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းညှပ်ထားနိုင်မှာမို့လဲ၊ မကြာခင်
ခင်ဗျား ဇောချွေးပြန်လာမှာပဲ၊ ချွေးထွက်လာတဲ့ ခင်ဗျားလက်တွေက
ကျုပ်ဓားကို မြဲအောင်ဖမ်းညှပ်ထားနိုင်မှာလား၊ အဲဒီကျရင် ကျုပ်ဓား
က ခင်ဗျားရင်ကို ခွဲပစ်လိုက်မှာပဲ”

ရီလုံ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်တရားတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် လက်ဝါး
တွေချွေးမစို့ခင် ခင်ဗျား အရင်သေရမယ်ဆိုတာ ထည့်တွက်ပါဦး”

“ခင်ဗျားမှာ လက်သုံးချောင်းမှမပါတာဘဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်
မှာလဲဗျာ”

ရီလုံက ရယ်မောရင်း အသံတစ်ချက်ပေးလိုက်သည့်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကဲဟေ့ ... မင်းတို့ ထွက်လာခဲ့

ကြပေတော့”

သူ၏စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့် ပန်းရုံနှစ်ခု၏နောက်ကွယ်မှ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ဦးက လွှားစနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

၎င်းတို့လက်ထဲတွင် သံစူးလက်နက်တစ်ခုစီကို ကိုင်ဆောင် ထားကြသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးသည် ကောင်းပူ၏နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လေတိုးသံကြောင့် ရန်သူများထွက်ပေါ်လာသည်ကို သိရှိသော် လည်း ကောင်းပူက နောက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲနေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနောက်မှာ ကျုပ်လူနှစ်ယောက် ရောက်နေတာကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

ရီလုံက ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် သိသားပဲ”

ကောင်းပူ အေးစက်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ ကျုပ်တပည့်ရင်း ကျူးကိုနဲ့ ကျူးဖုံးဆိုတဲ့ ညီ အစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ကိုင်ဆောင်အသုံးပြုတဲ့ လက်နက်သံစူး လျှို့ဝှက်လက်နက်အကြောင်း ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့”

ရီလုံက ခြိမ်းခြောက်သလို ပြော၏။

ကောင်းဂူက မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်သည်။

သံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်သည် အင်အားအလွန်ပြင်းထန်ပြီး

ပစ်မလွဲဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ကြိမ်လျှင် သံစူးဆယ့်ခုနစ်ခု တစ်ပြိုင်
တည်း ပစ်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသော လက်နက် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်အကြောင်း ကောင်းဂူ သိထားပြီး
ဖြစ်သည်။

“သူတို့အကြောင်း ကျုပ်သိထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျား လျှာရှည်
နေစရာ မလိုပါဘူး။”

သူက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ရီလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဓားကို ကျုပ်က ဖမ်းဆုပ်ချုပ်ကိုင်ထားလို့ ခင်ဗျား
လှုပ်လို့မရပါဘူး။ အခုနေ သူတို့က ခင်ဗျားဆီကို သံစူးတွေကို
ပစ်လွှတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားကျောပြင်တစ်ခုလုံး စကာပေါက်တွေဖြစ်
သွားမှာ သေချာတယ်”

ကောင်းဂူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလိုသာ ပါးစပ်နဲ့လူသတ်ရမယ်ဆိုရင် အလောင်းတွေ
ရေတွက်လို့တောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လေကုန်ခံနေမယ့်
အစား ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်၊မဖြစ် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပေါ့”

ရီလုံသည် မခံချင်စိတ်ဖြစ်သွားပြီး သူ့လူများကို အော်ဟစ်
အချက်ပေးလိုက်သည်။